

Arrest

nr. 177 155 van 27 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 23 september 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 24 september 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 22 december 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 16 juni 2016.

1.3. Op 30 juni 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger van Arabische afkomst en sjiitisch moslim. U bent op 26 augustus 1987 geboren in Bagdad.

In 2006 hebt u Irak verlaten en bent u met uw familie vertrokken naar Syrië omdat uw vader problemen had in Irak omwille van zijn werk bij het Ministerie van Olie. Uw vader is hierna doorgereisd naar België, waar hij erkend werd als vluchteling. Uw moeder en broer konden ook naar België komen in het kader van gezinshereniging, zelf moest u echter in Syrië blijven gezien u toen meerderjarig was en geen aanspraak kon doen op gezinshereniging in België.

In maart 2011 keerde u terug naar Irak omdat de situatie in Syrië aan het verslechteren was en omdat u gehoord had dat de situatie in Irak intussen verbeterd was. In Irak kreeg u toen een job als promotor-verkoper bij het bedrijf Rawaat El Fajr. U verdiende erg goed met deze job, wat volgens uw verklaringen ook bekend was in uw omgeving.

Op 26 juli 2015, na middernacht, werden u en uw echtgenote opgeschrikt door luid geklop aan jullie voordeur. U deed open, waarna verschillende politieagenten jullie huis naar binnen stormden. Twee van deze agenten bonden uw handen vast en brachten u naar een voertuig dat buiten stond. Terwijl u in deze wagen zat, werd uw echtgenote ondervraagd door Kapitein S.(...). Hij vroeg uw vrouw met wie jullie daar woonden, en waar jullie ouders verbleven. Daarna werd een huiszoeking uitgevoerd in uw huis en werd u terug naar binnen gebracht, alwaar u ook ondervraagd werd door Kapitein S.(...). Hij vroeg u waarom uw ouders in België zaten, waarom u een Syrische echtgenote had, waarom u met uw familie naar Syrië was gegaan en waarom u teruggekeerd was naar Irak. Na de ondervraging werd u bevolen om de volgende dag naar het politiekantoor te komen.

De volgende dag werd u in het politiekantoor opnieuw ondervraagd door Kapitein S.(...). Hierbij werden u ook vragen gesteld over uw loon en uw nieuwe wagen. Hierna werd u verteld dat de inval bij uw huis een vergissing geweest was, omwille van een naam- of adresgelijkenis. Ondanks het feit dat het een vergissing was, werd u gezegd dat het toch nog mogelijk was dat er nog invallen bij uw thuis zouden kunnen gebeuren, gezien de zaak ook gevolgd werd door de inlichtingendienst en staatsveiligheid. Om dat te vermijden moest u 5000 dollar betalen aan Kapitein S.(...).

U besloot dit bedrag te betalen, omdat er geen andere optie was volgens u. Jullie konden nergens anders heen in Irak, want als jullie zouden verhuizen, zouden jullie een attest moeten afhalen bij de lokale politie, waardoor Kapitein S.(...) jullie nog steeds zou kunnen vinden. U was ook bang dat u zou aangehouden worden bij een checkpoint of ontvoerd zou worden, indien u niet betaalde of zou verhuizen. Omdat u bang was dat Kapitein S.(...) u na de eerste betaling zou blijven chanteren, besloot u Irak te verlaten op 9 september 2015. Hierna reisde u via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland door naar België. Op 23 september 2015 kwam u aan in België, en op 24 september 2015 vroeg u asiel aan.

Twee maanden nadat u Irak verlaten had, kwam u via uw buurman te weten dat politieagenten aan de deur van jullie voormalig huis in Irak geklopt hadden en aan uw buurman gevraagd hadden waar jullie waren.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: in originele vorm uw identiteitskaart (° 12 maart 2012), de identiteitskaart van uw dochter A.(...) (° 1 april 2012), uw huwelijksakte (° 14 augustus 2011), uw Belgisch rijbewijs (° 26 mei 2016), uw arbeidskaart (° 25 mei 2016), uw immatriculatiekaart (° 22 december 2015), een document in verband met de toelating van een arbeidskaart (° 18 mei 2016), certificaten van de opleidingen die u gevolgd heeft in België (° 2 februari 2016, 20 april 2016); in gekopieerde vorm uw nationaliteitsbewijs (° onduidelijk 2005), de paspoort van uw dochter A.(...) (° 16 december 2012), uw refugee certificate (° 15 juli 2008), uw certificaat van de middelbare school (° 22 mei 2006), een attest van geboorte van uw dochter F.(...) (° 7 januari 2016), een attest van gezinssamenstelling (28 januari 2016), een document van het Agentschap van Integratie en Inburgering (°10 maart 2016), de Belgische identiteitskaart van uw vader (° 14 september 2012), de Belgische identiteitskaart van uw moeder (° onduidelijk 2013) en de Belgische identiteitskaart van uw broer (° 23 januari 2015).

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat de vluchtmotieven die u inroept, niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève, die immers voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. De door u ingeroepen vluchtmotieven betreffen echter gemeenrechtelijke feiten. Zo blijkt uit uw verklaringen dat het uw belagers enkel om geld te doen was (CGVS, p.17,19). Er zijn geen andere motieven voor uw problemen.

Bovendien kan er niet worden aangenomen dat u nog geïmagineerd zou worden in Irak omwille van de problemen die uw vader in het verleden gehad heeft, gezien u al sinds 2011 terug in Irak verbleef en geen problemen gehad hebt tot 2015 (CGVS, p.20), waarna u enkel bedreigd werd om geld en niet omwille van de problemen die uw vader toen had (CGVS, p. 17-19).

Bijgevolg moet worden vastgesteld dat de door u ingeroepen vluchtmotieven buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie vallen. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er evenmin in geslaagd bent om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Ten eerste zijn er tegenstrijdigheden te vinden in uw asielrelaas en in de vergelijking van uw asielrelaas (CGVS) en dat van uw echtgenote (CGVSB). Zo verklaarde u eerst dat u vreesde dat u ontvoerd zou worden, zeker gezien er recent veel ontvoeringen waren in Bagdad, van mensen die het financieel goed hadden. (CGVS, p. 14). Hierna gaat u echter regelrecht in tegen uw eigen verklaring door te zeggen dat ze niks zouden winnen met u te ontvoeren, omdat ze weten dat u de kostwinner bent en hen zou moeten betalen. Indien ze u zouden ontvoeren, zou er dus niemand zijn om het losgeld aan hen te overhandigen. Bovendien zou het moeilijk zijn voor hen om uw echtgenote of kind te ontvoeren (CGVS, p.16). Deze verklaringen ondermijnen dan ook uw vrees voor ontvoering, gezien u hiermee zelf redenen aangeeft waarom de kans dat ze iemand van uw gezin zouden ontvoeren klein is. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, herhaalde u enkel dat het niet nuttig zou zijn om u te ontvoeren en ze de kans niet hebben om uw vrouw en dochter te ontvoeren (CGVS, p. 16-17). Door louter het herhalen van de verklaring waardoor uw vrees rond ontvoering reeds in twijfel getrokken werd, geeft u dan ook hoegenaamd geen afdoende uitleg voor deze tegenstrijdigheid. U kreeg nogmaals de kans dit te verduidelijken aan ons wanneer gevraagd werd waarom ze geen kans hadden om uw vrouw en kind te ontvoeren (CGVS, p. 16-17). U gaf echter op een ontwijkende manier antwoord op deze vraag en stelde enkel dat zij door iemand te ontvoeren sneller aan geld zouden raken, maar meer gevolgen riskeerden (CGVS, p. 16-17). Opnieuw gaf u dan ook geen afdoende verklaring. Hierna werd u de kans gegeven om naast uw vrees voor ontvoering, die omwille van bovenstaande redenen reeds als ongeloofwaardig beschouwd werd, een andere vrees aan te geven die de aanleiding gegeven had tot uw vertrek uit Irak (CGVS, p. 17). U haalde echter opnieuw enkel aan dat u vreest dat ze u of iemand van uw gezin zouden ontvoeren (CGVS, p. 17). Het feit dat u ook nu geen verduidelijking gaf over uw vrees voor ontvoering of vrees om op een andere manier geïmagineerd te worden aanhaalde, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede gaven u en uw vrouw verschillende data op toen jullie gevraagd werd wanneer de politie bij jullie thuis was binnengevallen. U verklaarde dat dit op 26 juli 2015 gebeurde (CGVS, p. 13), terwijl uw vrouw aangaf dat dit op 23 juli 2015 was (CGVSB, p. 19). Hierna werd uw echtgenote geconfronteerd met haar verklaring bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), waar ze wel 26 juli 2015 zei (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Uw echtgenote bleef in eerste instantie echter volhouden dat het niet 26 maar 23 juli was, en stelde dat ze het bij DVZ verkeerd moet gezegd hebben gezien ze toen in slechte toestand was (CGVSB, p.19). Waarna hierop doorgevraagd werd, stelde ze dat het misschien toch 26 juli kon geweest zijn (CGVSB, p. 19). Het feit dat u en uw vrouw een verschillende datum opgeven tast ten eerste de geloofwaardigheid van dit incident op zich aan. Uw vrouw probeert deze tegenstrijdigheid uiteindelijk uit te klaren door aan te halen dat ze zich vergist heeft en het toch de 26e zou kunnen zijn (CGVSB, p.19). Hoewel het zeker mogelijk is dat mensen niet alle data onthouden, is het feit dat uw vrouw over deze gebeurtenis een andere datum geeft een element dat de geloofwaardigheid van dit incident danig op de helling zet, gezien dit het enige incident is dat aanleiding gegeven heeft tot jullie vlucht uit Irak, waardoor logischerwijs kan verwacht worden dat dit incident (inclusief datum) in het geheugen van jullie beiden gegrift staat.

Ten derde geven u en uw echtgenote ook verschillende verklaringen over het geld dat u moest betalen aan Kapitein S.(...). U verklaarde dat u op 28 juli 2015 het geld overhandigde aan Kapitein S.(...) (CGVS, p. 21), terwijl uw echtgenote verklaarde dat u dit een week of tien dagen na de huisinval, in het begin van de nieuwe maand, betaalde (CGVSB, p. 22). Nadat uw echtgenote geconfronteerd werd met het feit dat u verklaard had dat u op 28 juli 2015 het geld betaald had, stelde zij enkel dat dit niet op 28 juli 2015 kon zijn (CGVSB, p. 22). Hiermee klaart zij echter niet uit waarom jullie een verschillende datum opgaven. Ook over hoe jullie aan het geld geraakten, gaven u en uw echtgenote verschillende verklaringen. Zo stelde u dat aan het geld geraakte door een deel van uw spaargeld samen te leggen

met een bedrag dat u geleend had van uw bedrijf (CGVS, p. 21). Uw echtgenote stelde echter dat hier ook spaargeld van haar bij zat en ze een armband verkocht om aan het geld te geraken (CGVSB, p. 22), terwijl u hier helemaal geen melding van maakte. Deze tegenstrijdige verklaren over zowel manier waarop jullie aan het geld geraakten als het moment waarop dit geld betaald werd, ondergraven de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Naast tegenstrijdigheden doken ook een aantal elementen op in uw asielrelaas die de geloofwaardigheid van dit relaas onderuit halen. Zo vertelde u bijvoorbeeld dat de personen die u belaagden dit op een officiële manier deden, via de officiële procedure van de politie, om het echte doel (het verkrijgen van geld) te camoufleren, en dat een bende daarentegen rechtstreeks geld kan vragen of stelen (CGVS, p. 16). Hierna werd door de protection officer de opmerking gemaakt dat het helemaal niet logisch lijkt dat ze dit op een officiële manier zouden doen, indien het doel enkel geld is. Zo maken zij het voor zichzelf namelijk enkel ingewikkelder, zeker gezien u zelf aangaf dat het veel makkelijker is dit via een bende te doen (CGVS, p. 16). U antwoordde hierop dat indien ze dit via een bende zouden doen, het risico groot zou zijn dat er aangifte gedaan zou worden en een onderzoek geopend zou worden, waardoor zij zichzelf zouden verraden en er schandaal zou ontstaan (CGVS, p. 16). Dit gaat echter in tegen informatie waarover het CGVS beschikt, die aangeeft dat overheidsinstellingen in Irak de reputatie hebben corrupt te zijn en samen te werken met bendes/milities. In dit licht is het dan ook bijzonder onwaarschijnlijk dat overheidsinstellingen effectief een onderzoek naar deze zaken zouden openen, of dat er na onderzoek een schande zou ontstaan, gezien hun reputatie reeds algemeen bekend is. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, zei u enkel dat zij inderdaad zo corrupt zijn en dat ze tot alles in staat zijn, gezien er niks is dat hen belemmert (CGVS, p. 16). Met deze verklaring spreekt u uzelf echter tegen, want indien er niks is dat hen belemmert, is het des te onlogischer dat men een officiële procedure zou verkiezen zodat er geen aangifte of onderzoek gedaan wordt. Wanneer deze logica aan u wordt kenbaar gemaakt, haalt u een ontvoering van een buurjongen aan, als voorbeeld van de samenwerking tussen bendes/milities en de politie (CGVS, p. 16). Hiermee herhaalt u eigenlijk wat de protection officer u al sinds het begin probeert duidelijk te maken, namelijk dat het door de samenwerking tussen de politie en bendes/milities in Irak niet geloofwaardig is dat men de moeite zou doen om een officiële procedure te doorlopen of zelfs maar te doen alsof. Het feit dat u dit op het einde, na al deze confrontaties en niet afdoende verklaringen, zelf ook aangeeft, doet dan ook sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verhaal.

Verder verklaarde u dat Kapitein S.(...) u de dag na de huisinval, op het politiekantoor, vertelde dat de inval een vergissing was, omwille van een naam- of adresgelijkenis (CGVS, p. 14). Indien dit echter een vergissing zou geweest zijn, is het niet plausibel dat u toch werd vastgebonden, uitvoerig ondervraagd, en dat er een huiszoeking werd gedaan (CGVS, p. 13-14). Uw vrouw verklaarde namelijk dat de agenten die uw huis binnenvielen verbaasd leken te zijn om jullie te zien, gezien ze duidelijk iemand anders verwachtten (CGVSB, p. 20). Indien ze inderdaad iemand anders verwacht zouden hebben, is het niet aannemelijk dat ze jullie nog ondervraagd zouden hebben, en nog een huiszoeking verricht zouden hebben (CGVS, p. 13-14). In dit licht is het ook niet aannemelijk dat ze eerst iemand anders wouden arresteren, maar achteraf besloten om u te chanteren omdat ze doorhadden dat er financieel goed voor stond (CGVS, p. 17), gezien het reeds onwaarschijnlijk wordt geacht dat ze jullie in dit geval nog ondervraagd zouden hebben. Bovendien, zelfs indien ze door jullie te ondervragen doorkregen dat jullie een gemakkelijke prooi waren om te chanteren voor geld (CGVS, p. 17), is het niet plausibel dat u gevraagd werd de dag erna naar het politiekantoor te gaan (CGVS, p. 13-14). Het zou namelijk veel aannemelijker zijn dat zij u onmiddellijk onder druk zetten om die som te betalen in plaats van de dag erna, gezien ze zo het risico namen dat u tegen dan al gevlucht zou zijn, en ze nooit dit geld zouden zien. U moest inderdaad uw identiteitskaart nog terugkrijgen van Kapitein S.(...) (CGVS, p. 18), maar men kan verwachten dat mensen de vlucht zouden verkiezen boven het afhalen van een identiteitskaart, zeker na zo'n angstaanjagende inval bij hen thuis. Het is dan ook niet plausibel dat Kapitein S.(...) en zijn entourage deze mogelijkheid niet incalculeerden, en ook van uw kant onlogisch dat u na een dergelijke gebeurtenis nog naar dit politiekantoor durfde gaan, gezien u niet wist wat u daar te wachten stond. Toen u gevraagd werd om welke reden u de dag nadien opnieuw naar het politiekantoor moest gaan, terwijl u reeds ondervraagd was bij uw thuis, antwoordde u dat dit gewoon routinewerk was (CGVS, p. 19). Met dit antwoord heeft u echter helemaal geen verklaring gegeven voor bovenstaande bedenkingen.

Tot slot wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ook op de helling gezet omwille van het feit dat u na de bedreiging door Kapitein S.(...) nog tot september 2015 in Irak gebleven bent, en er in die periode niks meer gebeurd is (CGVS, p. 21). Gezien u gedurende deze periode niet verhuisde binnen Irak (CGVS, p. 7), kan dit niet verklaard worden doordat ze niet wisten waar u toen verbleef. U zegt zelf dat u vreesde dat u zou blijven gechanteed worden door Kapitein S.(...) en de politie (CGVS, p. 14), het feit dat u tot uw vertrek niks meer van hen hoorde, lijkt er dan ook op te wijzen dat uw probleem na het betalen van die 5000 dollar gewoon opgelost was, of dat uw probleem nooit had plaatsgevonden. U en

uw echtgenote verklaarden wel beiden dat ze na jullie vertrek nog eens langs gekomen zouden zijn bij jullie thuis. Jullie gaven hierover echter een verschillend tijdstip aan. Zo vertelde u dat dit twee maanden na jullie vertrek uit Irak was (CGVS, p. 19), wat ergens rond september 2015 zou moeten zijn. Uw echtgenote stelde echter dat dit ongeveer anderhalve à twee maanden geleden zou moeten zijn (CGVSB, p. 21), wat zou neerkomen op ergens rond april 2016. Deze twee momenten liggen toch wel ver uit elkaar, waardoor jullie met deze verklaringen ondermijnen dat er na jullie vertrek nog politie zou langs geweest zijn bij jullie huis in Irak.

Door al deze niet-uitgeklearde tegenstrijdigheden en twijfelachtige verklaringen kan het CGVS niet anders dan besluiten dat geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas. Deze elementen vormen dus geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitsdocumenten en die van uw familie kunnen hoogstens uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en herkomst, en die van uw familie ondersteunen. Uw huwelijksakte en document van gezinssamenstelling kunnen enkel aantonen dat u gehuwd bent met R.(...) A.(...), net als de samenstelling van jullie gezin. Uw certificaat van de middelbare school in Irak, toont enkel aan dat u deze afmaakte, en heeft niks te maken met de problemen die u aanhaalt in uw asielrelaas. Dit geldt ook voor uw refugee certificate uit Syrië, gezien dit gerelateerd is aan de redenen voor uw vlucht uit Irak naar Syrië in 2006 en niet aan uw vlucht uit Irak naar België in 2015. Deze elementen staan hier bovendien niet ter discussie. Verder legde u verschillende documenten voor die u tijdens uw verblijf in België verzamelde, zoals uw Belgisch rijbewijs, arbeidskaart, immatriculatiekaart, onderwijscertificaten, de Belgische identiteitskaarten van uw vader, broer en moeder en een document van het Agentschap voor Integratie en Inburgering. Hoewel het zeker positief is dat u zoveel mogelijk documenten tracht voor te leggen, ondersteunen deze documenten enkel het traject dat u en uw familie sinds jullie aankomst in België hebt afgelegd, en vertellen zij niks over de redenen waarom u Irak moest ontvluchten.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een

staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiaire beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van

aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen.. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen

hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, § 53, § 54, § 55).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie waarop het CGVS zich beroept is aan uw administratief dossier toegevoegd.

De Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen. U heeft tot nu toe slechts verzocht om u in de hoedanigheid van vluchteling te erkennen en heeft nog geen gebruik gemaakt van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht op basis van de gezinssituatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1A van het Verdrag van Genève en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker betwist het oordeel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als zouden zijn vluchtmotieven niet zouden ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève. Hij merkt hierbij op dat hij gevisieerd wordt door het Iraakse politieapparaat en dat hij meermaals door hen werd lastiggevallen. Bijgevolg zijn er naar mening van verzoeker wel degelijk gronden die verantwoord zijn dat hij wordt erkend als vluchteling. De financiële middelen die hij had zouden inderdaad als een reden voor de belaging kunnen worden aanzien, doch het huidige klimaat in Irak kan niet genegeerd worden, aldus verzoeker, die verduidelijkt dat Irak immers een land is dat gekenmerkt wordt door zware sektarische spanningen. Om onmiddellijk te oordelen dat zijn vluchtrelaas niet onder de Conventie van Genève zou vallen is naar het oordeel van verzoeker dan ook een brug te ver.

Verzoeker vervolgt dat zijn vrees tot ontvoering wel degelijk terecht is. Als hij ontvoerd zou worden is dit immers de gemakkelijkste manier om geld te verdienen. Bovendien waren ze er al in geslaagd om hem te chanteren. Een ontvoering zou volgens verzoeker dan ook slechts een kwestie van tijd zijn.

Waar in de bestreden beslissing wordt opgeworpen dat hij en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de datum van de inval bij hen thuis, benadrukt verzoeker dat de inval plaatsvond op 26 juli en niet op 23 juli 2015. Hij stelt dat zijn echtgenote niet goed kan verklaren waarom ze bij de Dienst Vreemdelingenzaken de verkeerde datum heeft gegeven. Waarschijnlijk was zij wat verward nu haar dochter mee was bij haar interview en werd zij om de één of andere reden afgeleid. Niettegenstaande dit incident aanleiding heeft gegeven tot het vertrek van zijn gezin uit Irak, betekent dit niet dat data in het geheugen moeten gegrift staan, aldus verzoeker, die te dezen aanvoert dat het Commissariaat-generaal voorbij gaat aan de cultuur van de asielzoekers en aan de traumatische gebeurtenissen die zij reeds hebben doorstaan. Het gaat bovendien slechts om een miniem verschil van 3 dagen, hetgeen volgens verzoeker bezwaarlijk als essentieel kan worden gezien om te twijfelen aan zijn asielerelaas.

Ook aangaande het betalen van de geldsom en de samenstelling van het bedrag zouden hij en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd. Verzoeker merkt in eerste instantie op dat hij en zijn echtgenote beiden door een andere protection officer werd ondervraagd. Verschillende dossierbehandelaars hanteren ook een andere manier van vraagstelling, waardoor er volgens verzoeker bij zijn echtgenote waarschijnlijk meer details werden gevraagd. Het is dan ook in die zin dat de vermeende tegenstrijdigheid aangaande de samenstelling van het bedrag kan verklaard worden. Verzoeker benadrukt dat hij tijdens het verhoor van verweerster niet de kans heeft gekregen om alles te vertellen. Hij meent dat na een vergelijking dan ook niet anders kan besloten worden dan dat de verklaringen in dezelfde lijn liggen in plaats van tegenstrijdig te zijn. Aangaande de betaling van het geld aan kapitein S. merkt verzoeker op dat hij dit de 28ste heeft betaald. Het feit dat zijn echtgenote in die zin andere verklaringen heeft afgelegd kan hem echter niet worden toegerekend. Verzoeker stelt dat zijn echtgenote hiervan niet op de hoogte was. Waarschijnlijk dacht zij dat er werd betaald in het begin van de nieuwe maand omdat dan ook zijn geld wordt gestort, waardoor er verwarring is ontstaan.

In zoverre het Commissariaat-generaal het onlogisch acht dat de Irakese autoriteiten via een officiële procedure de inval in zijn huis hebben opgestart, stelt verzoeker dit standpunt niet te begrijpen. Misschien was het wel via een officiële procedure maar verzoeker weet het niet zeker. Het zou ook kunnen dat niemand van iets wist en het puur toeval was.

Eveneens vindt verweerster het in de bestreden beslissing bedenkelijk dat, indien het werkelijk om een vergissing zou gaan, kapitein S. verzoeker en zijn echtgenote nog heeft vastgebonden, zij uitvoerig werden ondervraagd en dat er een huiszoeking werd gedaan. Verzoeker weet niet wanneer men net heeft ontdekt dat men de verkeerde personen voor zich had. Of ze het dus al door hadden op het moment van de inval of pas achteraf te weten zijn gekomen is voor verzoeker een raadsel. Hij vermoedt

slechts dat kapitein S. pas na de inval en de ondervragingen doorhad dat verzoeker er financieel goed voor stond en dat ze van deze situatie konden profiteren.

Waar in de bestreden beslissing nog wordt aangehaald dat hij en zijn gezin nog tot september 2015 in Irak zijn gebleven en er in deze periode niets meer is gebeurd, betoogt verzoeker dat de periode eind juli 2015 – september 2015 onmogelijk een lange periode kan genoemd worden. Verzoeker stelt dat hij en zijn gezin niet onmiddellijk konden vertrekken en er nog allerhande dingen geregeld moesten worden. Bovendien werden zij ook na hun vertrek uit Irak nog geïnterviewd. Zo werd door de politie opnieuw op hun deur geklopt, hetgeen zij te weten zijn gekomen via een buurvrouw. Wat betreft de vermeende tegenstrijdige verklaringen aangaande het tijdstip dat de politie is langs geweest maakt het Commissariaat-generaal volgens verzoeker verkeerde berekeningen. Zo heeft zijn echtgenote het over "september 2015", maar dit is het moment van hun vertrek uit Irak. Bijgevolg liggen de verklaringen van hem en zijn echtgenote in dezelfde lijn, aldus verzoeker.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming) en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, verwijst verzoeker vooreerst naar de uiteenzetting onder het eerste middel waarbij de motieven van de bestreden beslissing werden weerlegd. Verzoeker meent dat hij op basis van het door hem uiteengezette asielaanvraag minstens recht heeft op de subsidiare beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voegt hier aan toe dat hij gehuwd is met mevrouw A.R., aan wie bij beslissing van 30 juni 2016 (kennisgeving 30 juni 2016) het subsidiare beschermingsstatuut werd toegekend. Zij hebben ook twee kinderen. De verschillende beslissingen hebben volgens verzoeker tot gevolg dat het gezin wordt gescheiden. Een schending van artikel 8 EVRM wordt bijgevolg meer dan reëel. Hiermee wordt door het Commissariaat-generaal geen rekening gehouden, waardoor minstens de materiële motiveringsplicht wordt geschonden, aldus verzoeker, die opwerpt dat het geen betoog hoeft dat de mensenrechtenschending leidt tot een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet en dat hij bijgevolg, bij een terugkeer naar het land van herkomst, zonder enige twijfel een groot risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming) en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, benadrukt verzoeker dat in de bestreden beslissing niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit, noch aan het feit dat hij afkomstig is uit Bagdad, Irak. Het Commissariaat-generaal concludeert dat er geen reden meer zou zijn om omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad de subsidiare beschermingsstatus toe te kennen doch slaagt er naar mening van verzoeker niet in om dit oordeel op een onderbouwde wijze te beargumenteren. Met de grootste moeite wordt de klaarblijkelijk problematische veiligheidssituatie gerelativeerd, wat een volgens verzoeker op zijn zachtst genoemd gewrongen motivatie oplevert. Zo erkent het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing dat "*de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is*" en het geweld dat in Bagdad plaatsvindt "*maandelijks honderden doden en gewonden opeist*". De belangrijkste redenen die verweerster aanhaalt om aan verzoeker de subsidiare beschermingsstatus te weigeren is het feit dat het aantal aanslagen in 2015 een beduidend pak lager lag in vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak van 2013. Ook zouden de huidige aanslagen, in tegenstelling tot de periode 2012-2013 niet langer gekoppeld zijn aan militaire operaties. Eveneens erkent verweerster dat de mobilisatie van de sjiiitische milities sinds juni 2014 gepaard gaat met mishandelingen, ontvoeringen en moorden op grote schaal. Hiertegenover argumenteert verweerster dat ondanks deze precare veiligheidssituatie het openbare leven in Bagdad nog niet stilgevallen is, de Iraakse autoriteiten nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad uitoefenen en internationale organisaties en diplomatieke vertegenwoordiging er aanwezig blijven. De huidige motivatie van het Commissariaat-generaal is volgens verzoeker een zwakgebod. Toen het Commissariaat-generaal op 3 september 2015 de beslissingsstop aankondigde die leidde tot de herziening van haar beleid ten aanzien van het toekennen van subsidiare bescherming aan personen

afkomstig uit Irak, werd dit als volgt beargumenteerd: *“Bovendien blijkt uit een aantal bronnen dat de actuele veiligheidssituatie in Bagdad verschilt van die in 2014. De situatie is er niet langer van die aard om te stellen dat elke persoon afkomstig uit Bagdad een reëel risico bij terugkeer heeft.”* Het Commissariaat-generaal is er volgens verzoeker in de bestreden beslissing evenwel niet in geslaagd te beargumenteren dat de huidige situatie in Bagdad wezenlijk verschilt van deze in 2014 of 2013, omdat er ook geen wezenlijk verschil is. De huidige beleidswijziging naar mening van verzoeker is dan ook niet het gevolg van een veranderde situatie in zijn land van herkomst maar van de gevolgen van de sterk gegroeide toestroom van Irakese vluchtelingen naar België in de zomer van 2015. Het aanpassen van het asielbeleid aan de maatschappelijke druk die de toestroom van vluchtelingen met zich meebrengt vindt echter geen enkele grond in de Belgische wetgeving, laat staan in internationale rechtsnormen, aldus verzoeker, die de mening toegedaan is dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds uitermate onveilig en precair is, dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het gelijkheidsbeginsel heeft geschonden door onder maatschappelijke druk haar beleid bij te stellen terwijl de objectieve parameters wat betreft de veiligheidssituatie in Bagdad niet gewijzigd zijn en dat een terugkeer naar Bagdad een schending van artikel 3 EVRM en bijgevolg ook van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet betekent.

Verzoeker vervolgt zijn betoog, verwijzende naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat het aantal aanslagen en het algemene geweld absoluut niet gedaald is en het aantal slachtoffers in Bagdad constant blijft en dat er wat betreft de in de informatie geciteerde cijfers een zeer reëel gevaar bestaat voor onderrapportering en het werkelijke aantal slachtoffers hoger ligt. Verzoekster stelt dat CEDOCA, de onderzoeksdienst van het Commissariaat-generaal, in het administratief dossier dan ook niet tot de conclusie komt dat er sprake zou zijn van een uitgesproken daling van het geweld. Dit blijkt overigens ook uit de het overzicht van aanslagen dat werd opgenomen in het administratief dossier (COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 23 juni 2016, p. 33-44). Verzoeker meent dan ook dat op basis van deze COI Focus op geen enkele manier een wijziging in de bijzonder slechte veiligheidssituatie in Irak blijkt. Hij verwijst in dit verband naar een aantal recente arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, alsook naar een analyse gemaakt door de Nederlandse asielautoriteiten van de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder, waaruit hij uitvoerig citeert, naar een rapport van het Noorse Country of Origin Information Centre, waaruit blijkt dat de situatie in Bagdad in 2014 en 2015 even gevaarlijk is gebleven, naar een rapport van de VN-missie voor Irak waaruit blijkt dat veruit het grootste aantal slachtoffers van het conflict in Irak in Bagdad te betreuren valt en naar een aantal zeer recente persberichten toegevoegd aan het verzoekschrift, die bevestigen dat het sektarische geweld in Bagdad gedurende de afgelopen maanden nog is toegenomen, dat de milities en criminele bendes nergens meer voor terug schrikken, dat zelfs op klaarlichte dag ontvoeringen plaatsvinden, dat ook aan de veelvuldige bomaanslagen door IS maar geen einde lijkt te komen en dat, nu IS op andere fronten onder druk komt te staan, de organisatie haar aanslagen in Bagdad opdrijft om zo veel mogelijk veiligheidsdiensten vast te pinnen in de hoofdstad en meer en meer overgaat tot zeer grote aanslagen die bijzonder veel burgerslachtoffers maken. Zo vond op 3 juli 2016 de bloedigste aanslag in jaren plaats. Deze recente aanslag bewijst volgens verzoeker dat de Iraakse overheid absoluut niet in staat is om haar burgers te beschermen tegen IS. Dat de situatie in Bagdad gevaarlijk en zelfs levensbedreigend is, wordt nogmaals aangetoond door het verhaal van een teruggekeerde vluchteling. Een man afkomstig uit Irak was naar ons land gevlucht en had hier asiel aangevraagd. De asielaanvraag bleef echter aanslepen waarop de man besliste om terug te keren naar Irak. Slechts drie maanden na zijn terugkeer werd de man doodgeschoten in Bagdad (stuk 33). Dergelijke verhalen tonen aan dat de situatie in Bagdad niet gestabiliseerd is en burgers er nog steeds grote gevaren lopen. Het standpunt dat teruggekeerde asielzoekers – of gewone burgers – geen echt risico meer lopen als ze terugkeren houdt naar mening van verzoeker dan ook geen steek. Er vinden immers nog steeds aanslagen plaats waarbij tientallen, soms honderden, mensen sterven. Dat de Iraakse autoriteiten nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad hebben, strookt volgens verzoeker voorts niet met de realiteit in de Irakese hoofdstad. Hij verwijst opnieuw naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat de Irakese autoriteiten formeel nog steeds de controle over Bagdad hebben, maar de sjiiitische milities sinds zij in juni 2014 gemobiliseerd werden in de praktijk grote delen van de stad controleren, wat gepaard gaat met tal van moorden, mishandelingen en ontvoeringen. De Irakese overheid heeft niet de slagkracht om hiertegen in te gaan, bij open confrontaties tussen milities en overheidstroepen trokken deze laatste veelal aan het kortste eind. Bovendien staan zij onder druk van de Iraanse regering, die deze milities aanstuurt en hoopt te profiteren van de implosie van het Irakese centrale bestuur. Hervormingspogingen van de huidige premier Al-Abadi werden door deze sjiiitische milities gefnuikt. Het trieste bewijs van de onmacht van de autoriteiten was de ontvoering van de vice-minister van justitie (zie stuk 10 toegevoegd aan het verzoekschrift: *“Nu asielzoekers terug naar Irak*

sturen is misdaad tegen de menselijkheid" van De Wereld Morgen van 20 september 2015). De aanval van deze milities op 'Camp Liberty', een kamp voor Iraanse vluchtelingen was een zoveelste bewijs van de onmacht van de Irakese overheid om op te treden tegen de misdaden van deze, veelal door Iran gesteunde milities (zie stuk 11 toegevoegd aan het verzoekschrift: *"Iraq: Investigate deadly Camp Liberty rocket attack"* van Amnesty International van 30 oktober 2015). Verzoeker besluit uit de door hem aangehaalde informatie dat Bagdad niet langer daadwerkelijk gecontroleerd wordt door de overheid en dat de feitelijke macht er in handen ligt van de sjitische milities. Hierdoor heerst er rechteloosheid en hebben ook andere misdadige groeperingen er vrij spel. Het resultaat zijn dagdagelijkse moorden, mishandelingen en ontvoeringen. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat ook bij de zogenaamd werkende gezondheidszorg in Bagdad de nodige kanttekeningen dienen geplaatst te worden. Zo meldde het persbureau Reuters eind september 2015 een uitbraak van Cholera, ten gevolge van de jarenlang verwaarloosde infrastructuur (zie stuk 12 toegevoegd aan het verzoekschrift: *"Iraq tries to contain Cholera outbreak west of Baghdad"* van Reuters van 19 september 2015). Bovenop dit alles maakt Irak momenteel een bijzonder zware politieke crisis door, die niet veel positiefs voorspelt voor de toekomst van het land (zie stuk 29 toegevoegd aan het verzoekschrift: *"Bagdad op rand van afgrond: Iraaks politiek systeem dreigt in te storten"* van De Morgen van 2 mei 2016). Ten overvloede wenst verzoeker nog te wijzen op het feit dat uit onderzoek is gebleken dat Irak en Bagdad respectievelijk als het gevaarlijkste land en de gevaarlijkste stad van de wereld kunnen beschouwd worden (zie stukken 13 en 14 toegevoegd aan het verzoekschrift: *"Iraq tops 'most dangerous' place in the world list"* van RT van 22 juni 2015 en *"Abuja, Cairo, Nairobi and Islamabad among 12 capital cities facing 'extreme' terrorism risks"* van Verisk Maplecroft van 20 mei 2015). Onderzoek heeft dus aangewezen dat Bagdad zelfs nog gevaarlijker is dan bepaalde Syrische steden. Hoger werd reeds omstandig aangetoond dat het geweld sinds 2014 en de eerste helft van 2015, de periode waarop dit onderzoek zich toespitste, stabiel is gebleven. De resultaten zijn dus nog steeds even relevant, aldus verzoeker, die zich de vraag stelt hoeveel dodelijke burgerslachtoffers er gemiddeld per dag dienen te vallen om te kunnen spreken over een hoog risico voor de burgers. Verzoeker vat nogmaals samen dat de veiligheidssituatie in Bagdad extreem slecht is, dat het de gevaarlijkste stad ter wereld is en haar inwoners gevangen zitten tussen twee vuren: enerzijds IS en haar continue terroristische aanslagen en anderzijds de sjitische milities en andere criminele bendes, die hun eigen willekeurige wet kunnen opleggen en ongestraft kunnen moorden, kidnappen en mishandelen, en dat bovendien, nu de door Iran gesteunde milities zo sterk staan in vergelijking met de geïmplodeerde overheid, een herhaling van de burgeroorlog van 2006-2007 dreigt.

Wat betreft de hoger opgeworpen schending van het gelijkheidsbeginsel, herhaalt verzoeker dat de situatie in Bagdad nog steeds even gevaarlijk is als die tijdens de afgelopen twee jaar is geweest, dat toen het Commissariaat-generaal op 3 september 2015 de beslissingsstop aankondigde die leidde tot de herziening van haar beleid ten aanzien van het toekennen van subsidiaire bescherming aan personen afkomstig uit Irak, dit als volgt werd beargumenteerd: *"Bovendien blijkt uit een aantal bronnen dat de actuele veiligheidssituatie in Bagdad verschilt van die in 2014. De situatie is er niet langer van die aard om te stellen dat elke persoon afkomstig uit Bagdad een reëel risico bij terugkeer heeft."*, dat het Commissariaat-generaal is er in de bestreden beslissing evenwel niet in geslaagd is te beargumenteren dat de huidige situatie in Bagdad wezenlijk verschilt van deze in 2014 omdat er ook geen wezenlijk verschil is, en dat de huidige beleidswijziging niet het gevolg is van een veranderde situatie in zijn regio van herkomst maar van de gevolgen van de sterk gegroeide toestroom van Iraakse vluchtelingen naar België in de zomer van 2015. Verzoeker verduidelijkt dat op 18 augustus 2015 in de pers werd gesignaleerd dat een zeer groot percentage van de nieuwe asielzoekers Iraakees waren. Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging Theo Francken weet deze toename toen aan de campagne die mensensmokkelaars in Irak voor ons land voerden. Op 3 september 2015 werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslist tot een beslissingsstop voor de aanvragen uit de regio Bagdad. Gedurende deze beslissingsstop werd de druk op het Commissariaat-generaal opgevoerd, niet alleen in de pers of op de publieke fora maar ook vanuit de politiek. Zo zond Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, Theo Francken, op 22 september 2015 een brief naar alle Iraakse asielzoekers, waarin hij de motivatie voor de beslissingsstop nogmaals herhaalde en bovendien aankondigde de Dublin-regels ten aanzien van asielzoekers van Iraakse origine rigoureus toe te zullen passen. Dat de motivatie voor de beslissingsstop, die het Commissariaat-generaal op 3 september 2015 aankondigde, voorbarig was en zelfs van een zekere vooringenomenheid getuigde werd naar mening van verzoeker reeds omstandig bewezen. De situatie is immers ongewijzigd gevaarlijk gebleven sinds 2014. De brief die Staatssecretaris Francken, samen met de sociale-mediacampagne rondzond had volgens verzoeker echter overduidelijk de doelstelling om Iraakezen te overtuigen niet naar België te komen en zelfs terug te keren. In deze omstandigheden, de politieke besluitvorming die het Commissariaat-generaal voor een

voldongen feit plaatst en het publieke debat dat steeds verhitter werd, is het Commissariaat-generaal er klaarblijkelijk niet in geslaagd om objectief te oordelen over de bijzonder gevaarlijke veiligheidsomstandigheden in Bagdad, aldus verzoeker, die te dezen opwerpt dat het feit dat de politieke besluitvoering redeneert in termen van push- en pull-factoren voor vluchtelingen en de kern van de zaak uit het oog dreigt te verliezen, namelijk het recht dat deze personen hebben op bescherming en de verdragsrechtelijke plicht van ons land om die ook te bieden, betreurenswaardig is. Verzoeker werpt op dat het Commissariaat-generaal op een gewijzigde manier oordeelt over zijn asielaanvraag dan over de asielaanvragen die voor september behandeld werden, terwijl de objectieve omstandigheden in het thuisland ongewijzigd zijn gebleven. Bovendien, nog volgens verzoeker, geeft de plotse, ongegronde ommekeer van het Commissariaat-generaal in haar beleid aanleiding tot willekeur. Aan het Commissariaat-generaal wordt immers geen termijn opgelegd waarbinnen een dossier dient behandeld te worden. Dit heeft tot gevolg dat personen die op hetzelfde moment Irak, Bagdad, zijn ontvlucht een verschillende beslissing kunnen krijgen. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is een loterij, aangezien er geen rekening wordt gehouden met de datum van aankomst van de kandidaat-vluchtelingen. Een kandidaat-vluchteling kan het geluk hebben gehad dat zijn dossier snel werd behandeld en dat voor september 2015 een beslissing is gevallen en dat aldus de subsidiaire beschermingsstatus nog werd toegekend. Een kandidaat-vluchteling kan de pech hebben dat hij pas na september 2015 werd opgeroepen voor een verhoor, met als consequentie dat de subsidiaire beschermingsstatus niet meer wordt toegekend. Verzoeker is één van deze pechvogels. Hij laat te dezen gelden dat er geen enkele objectieve reden is die aantoonbaar waarom de ene persoon langer dient te wachten op zijn interview dan een andere persoon en dat hij ongelijk wordt behandeld ten aanzien van landgenoten die op hetzelfde ogenblik naar België zijn afgereisd of zelfs later alhier zijn aangekomen.

2.4.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het document *“Tijdelijke beslissingsstop voor asielaanvragen Irakezen”* van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 september 2015, het artikel *“Ik vrees dat deze toestroom nog maar een voorproefje is”* van Knack van 15 september 2015, een uittreksel uit Ambtsbericht Veiligheidssituatie in Irak van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van 13 oktober 2015, een uittreksel uit het document *“Irak: Bagdad - sikkerhetssituasjon per februar 2015”* van The Norwegian Country of Origin Information Centre van 13 februari 2015, cijfermateriaal van Iraq Body Count, het artikel *“Meer dan 80 doden bij drie aanslagen in Bagdad”* van De Redactie van 11 mei 2016, het artikel *“More than 20 killed in series of bombings in Baghdad, police says”* van Reuters van 30 mei 2016, het artikel *“Nu asielzoekers terug naar Irak sturen is misdaad tegen de menselijkheid”* van De Wereld Morgen van 20 september 2015, het document *“Iraq: Investigate deadly Camp Liberty rocket attack”* van Amnesty International van 30 oktober 2015, het artikel *“Iraq tries to contain Cholera outbreak west of Baghdad”* van Reuters van 19 september 2015, het artikel *“Iraq tops ‘most dangerous’ place in the world list”* van RT van 22 juni 2015, het artikel *“Abuja, Cairo, Nairobi and Islamabad among 12 capital cities facing ‘extreme’ terrorism risks”* van Verisk Maplecroft van 20 mei 2015, het artikel *“Ga naar België, daar krijgt je gezin makkelijk asiel”* van Het Nieuwsblad van 18 augustus 2015, het artikel *“Overheid trok vluchtelingen zelf aan via nieuwe website”* van Het Nieuwsblad van 5 september 2015, een brief van Staatssecretaris Theo Francken van 22 september 2015, het artikel *“Minstens 13 slachtoffers bij nieuwe aanslag in Bagdad”* van HLN van 12 juli 2016, het artikel *“After bombings in Baghdad kill 77, Sadr’s forces deploy in some areas”* van Reuters van 30 mei 2016, het artikel *“IS eist bomaanslag op in Bagdad: 24 doden”* van VTM Nieuws van 30 april 2016, het rapport *“UN Casualty Figures for Iraq for the Month of March 2016”* van UN Assistance Mission for Iraq van 1 april 2016, het rapport *“UN Casualty Figures for Iraq for the Month of April 2016”* van UN Assistance Mission for Iraq van 1 mei 2016, het artikel *“Ban condemns ‘heinous’ terrorist attacks in Baghdad”* van UN News Service van 1 december 2015, het artikel *“UN: Hundreds of Iraqis killed in December, mostly in Baghdad”* van Rudaw van 1 januari 2016, een uittreksel uit *“Report on the Protection of Civilians in the Armed Conflict in Iraq, 1 May-31 October 2015”* van UNAMI/OHCR van 11 januari 2016, het artikel *“Suicide Bomb Kills Two Iraqi Police, Wounds Senior Officer”* van Radio Free Europe/Radio Liberty van 12 januari 2016, het artikel *“Shiite militias flush with ‘Iranian cash’ now control portions of Baghdad”* van Business Insider UK van 23 januari 2016, het artikel *“ISIS Attack on Baghdad Mall Kills 17”* van The New York Times van 11 januari 2016, het artikel *“Iraq: Suicide bomber kills eight near Shi’ite mosque in Baghdad”* van Radio Free Europe/Radio Liberty van 9 december 2015, het artikel *“Bagdad op rand van afgrond: Iraaks politiek systeem dreigt in te storten”* van De Morgen van 2 mei 2016, het artikel *“Tientallen doden Bagdad na dubbele bomaanslag IS”* van AD.nl van 28 februari 2016, het artikel *“Iraq’s civilians continue to bear the brunt of instability”* van IPS van 22 januari 2016, het artikel *“Iraq: Baghdad bombings kill more than 200”* van Aljazeera van 4 juli 2016, het artikel *“Vluchteling die vrijwillig terugkeerde naar Irak na drie maanden*

doodgeschoten” van De Morgen van 14 juli 2016 en het artikel *“At least 35 killed in attack on Shi’ite mausoleum north of Baghdad”* van Reuters van 8 juli 2016.

Ter terechtzitting laat verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: het artikel *“Death toll from devastating ISIS truck bomb in Baghdad rises tot nearly 300”* van CNN van 7 juli 2016, het artikel *“Vluchteling die vrijwillig terugkeerde naar Irak na drie maanden doodgeschoten”* van De Morgen van 14 juli 2016, het rapport *“UN Casualty Figures for Iraq for the Month of July 2016”* van UN Assistance Mission for Iraq van 1 augustus 2016, het rapport *“UN Casualty Figures for Iraq for the Month of August 2016”* van UN Assistance Mission for Iraq van 1 september 2016, het artikel *“Baghdad mall bombing in Iraq kills at least 40”* van Middle East Inquisitr van 11 september 2016 en het artikel *“Civilians killed in series of bomb blasts in Baghdad”* van Aljazeera van 27 september 2016.

2.4.2. Op 27 september 2016 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016”* van 12 augustus 2016, en het document *“Musings on Iraq, Security in Iraq, Aug 8-14, 2016”* van 16 augustus 2016.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de door hem ingeroepen vluchtmotieven gemeenrechtelijke feiten betreffen die niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève en niet kan worden aangenomen dat hij nog geïnterviewd zou worden in Irak omwille van de problemen die zijn vader in het verleden heeft gehad aangezien hij al sinds 2011 terug in Irak verbleef en er geen problemen gehad heeft tot 2015, waarna hij enkel bedreigd werd om geld en niet omwille van de problemen die zijn vader in het verleden had zodat hem de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend, (ii) hij er evenmin in geslaagd is om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet daar (1) hij zijn vrees dat hij ontvoerd zou worden in zijn latere verklaringen zelf ondermijnt, (2) hij en zijn echtgenote verschillende data opgaven toen hen gevraagd werd wanneer de politie bij hen thuis was binnengevallen, (3) hij en zijn echtgenote ook tegenstrijdige verklaringen afleggen over de manier waarop zij aan het geld geraakten dat aan kapitein S. moest betaald worden en over het tijdstip waarop dit geld betaald werd, (4) het, gelet op de samenwerking tussen de politie en bendes/milities in Irak, niet geloofwaardig is dat men de moeite zou doen om een officiële procedure van de politie te doorlopen of zelfs maar te doen alsof om geld te verkrijgen daar zij het zo voor zichzelf ingewikkelder maken, zeker gezien hij zelf aangaf dat het veel makkelijker is om dit via een bende te doen, (5) indien de inval werkelijk een vergissing omwille van een naam- of een adresgelijkenis zou zijn geweest, het niet plausibel is dat hij toch werd vastgebonden, uitvoerig ondervraagd en dat er een huiszoeking werd gedaan, het evenmin aannemelijk is dat ze eerst iemand anders wilden arresteren maar achteraf besloten hem te chanteren omdat ze doorhadden dat hij er financieel goed voor stond, het, zelfs indien ze door hen te ondervragen doorkregen dat zij een gemakkelijke prooi waren om te chanteren voor geld, evenmin plausibel is dat hij gevraagd werd de dag erna naar het politiekantoor te gaan daar het veel aannemelijker zou zijn dat zij hem onmiddellijk onder druk zouden zetten om die som te betalen en het evenmin logisch was dat hij na een dergelijke gebeurtenis nog naar het politiekantoor durfde gaan aangezien hij niet wist wat hem daar te wachten stond, (6) hij na de bedreiging door kapitein S. nog tot september 2015 in Irak gebleven is en er in die periode niks meer gebeurd is, hetgeen er lijkt op de wijzen dat zijn probleem na het betalen van de 5000 dollar gewoon opgelost was of dat zijn probleem nooit had plaatsgevonden en (7) hij en zijn echtgenote verklaarden dat ze na hun vertrek nog zijn langsgekomen bij hen thuis doch zij hierover een verschillend tijdstip aangaven, (iii) de door hem voorgelegde documenten bovenstaande vaststellingen niet kunnen wijzigen, zoals wordt toegelicht, (iv) hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, na grondige analyse van de beschikbare informatie dient te worden besloten dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (v) de vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen doch hij tot nu toe slechts heeft verzocht om zijn hoedanigheid van vluchteling te erkennen en nog geen gebruik heeft gemaakt van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht op basis van de gezinssituatie.

2.5.2. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 juni 2016 (CG nr. 1526349), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.8. Vooreerst dient te worden benadrukt dat verzoekers identiteit, nationaliteit en herkomst niet worden betwist. Deze gegevens worden gestaafd aan de hand van de door hem neergelegde documenten.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij werd afgeperst door de Iraakse politie. Hij vreest dat kapitein S. hem na de betaling van 5000 dollar zou blijven chanteren. Tevens vreest hij ontvoerd te worden voor losgeld.

Na de lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat verzoeker en zijn echtgenote, aan wie bij beslissing van 30 juni 2016 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, eensluidende verklaringen hebben afgelegd over de kernelementen van hun vluchtrelaas en dat deze verklaringen kaderen in de objectieve gegevens van de actuele situatie in Bagdad, zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. De overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing zijn naar mening van de Raad geenszins doorslaggevend om de geloofwaardigheid van de door verzoeker uiteengezette asielmotieven te ondermijnen. Zo acht de Raad de in de bestreden beslissingen aangehaalde tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en deze van zijn echtgenote onvoldoende zwaarwichtig om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas.

Immers, dat verzoekers echtgenote zich tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal heeft vergist aangaande de datum waarop de politie bij hen thuis was binnengevallen en haar opeenvolgende verklaringen in dit verband aldus niet eensluidend zijn, kan niet als doorslaggevend element worden beschouwd om te twijfelen aan verzoekers asielaanspraak, temeer het slechts een verschil van drie dagen betreft en zij wél correct en in overeenstemming met verzoekers verklaringen stelde dat de inval in de nacht van zondag op maandag plaatsvond (administratief dossier, stuk 5B, p. 19 en stuk 5A, p. 13). Voorts ziet de Raad in tegenstelling tot de commissaris-generaal geen tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote over de manier waarop zij aan het geld geraakten dat aan kapitein S. moest betaald worden. Immers, waar verzoeker het in het algemeen had over hun spaargeld, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat hij hiermee doelde op alle eigen middelen, hierin begrepen spaargeld van zijn echtgenote en de opbrengst van de verkoop van een armband. Het loutere feit dat zijn echtgenote meer gedetailleerd heeft gespecificeerd waaruit deze eigen middelen bestonden betekent niet dat haar verklaringen en deze van verzoeker tegenstrijdig zouden zijn. Ook het feit dat zijn echtgenote niet de exacte dag kon duiden waarop dit geld werd betaald en zij verkeerdelijk meende verzoeker dat dit een aantal dagen later, in het begin van de nieuwe maand betaalde, kan verzoeker niet worden tegengeworpen. Gelet op de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote dat de inval in hun huis een vergissing was omwille van een naam- of adresgelijkenis en dat de politie aldus eigenlijk iemand anders wilde arresteren, is het de Raad bovendien niet duidelijk waarom het ongeloofwaardig zou zijn dat de inval werd verricht in het kader van een officieel politieonderzoek. Evenmin moet het naar het oordeel van de Raad ongeloofwaardig worden geacht dat verzoeker ondanks de vergissing toch nog werd vastgebonden en ondervraagd en dat er een huiszoeking werd gedaan. Dat de agenten bij de inval verbaasd leken hen te zien aangezien ze duidelijk iemand anders verwachtten, maakt het immers niet onaannemelijk dat de agenten desondanks toch wilden verifiëren of de door hen gezochte persoon niet tevens in de woning aanwezig was of enige band met verzoeker en zijn echtgenote had. Gelet op de huidige context in Bagdad, in het bijzonder de corruptie binnen de politie, acht de Raad het evenmin ongeloofwaardig dat de agenten na de huiszoeking en de ondervragingen besloten om verzoeker te chanteren voor geld omdat zij inmiddels doorhadden dat hij er financieel goed voorstond en zij aldus van de situatie konden profiteren. De commissaris-generaal kan hierbij niet worden bijgetreden in diens oordeel dat het niet plausibel is dat verzoeker gevraagd werd de dag erna naar het politiekantoor te gaan daar het veel aannemelijker zou zijn dat zij hem onmiddellijk onder druk zouden zetten om die som te betalen in plaats van de dag erna aangezien ze zo het risico namen dat hij tegen dan al gevlucht zou zijn en ze nooit dit geld zouden zien. Aangezien verzoeker en zijn echtgenote aan de reactie van de agenten tijdens de inval reeds merkten dat ze duidelijk iemand anders verwachtten, verzoeker op de avond van de inval niet werd bedreigd of gechantageerd en er op dat moment verder geen indicaties waren dat het incident voor verzoeker nog verdere gevolgen zou hebben, kan immers niet worden ingezien waarom het risico zou bestaan dat verzoeker halsoverkop zou hebben willen vluchten, noch waarom het onlogisch zou zijn dat hij de dag nadien nog naar het politiekantoor durfde gaan om zijn identiteitskaart af te halen. Ook het feit dat verzoeker na de chantage nog iets meer dan een maand in Irak heeft verbleven en er in deze korte periode niets meer gebeurd is, kan naar het oordeel van de Raad op zich niet leiden tot het besluit dat zijn probleem na het betalen van de 5000 dollar gewoon opgelost was of dat zijn probleem nooit had plaatsgevonden, temeer verzoeker een gemakkelijke prooi is gebleken en zijn vrees dat kapitein S. hem na de eerste betaling zou blijven chanteren aldus niet onrealistisch is.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat aan verzoeker *in casu* het voordeel van de twijfel moet worden verleend. Aangezien er geen elementen voorhanden zijn om te besluiten dat de door verzoeker verhaalde problemen moeten worden gekaderd in de sektarische spanningen in Bagdad doch eerder dient te worden aangenomen dat hij het slachtoffer is geworden van de toenemende criminaliteit in de stad en de corruptie binnen het politieapparaat, kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend. De door hem ingeroepen vluchtmotieven betreffen immers gemeenschappelijke feiten die niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève. Wel volstaan deze feiten naar het oordeel van de Raad om in hoofde van verzoeker te besluiten tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. De Raad acht verzoekers vrees voor verdere chantage dan wel om ontvoerd te worden voor losgeld gegrond. Bovendien zijn verzoekers belagers corrupte politieagenten zodat in alle redelijkheid kan worden gesteld dat hij niet rekenen op de bescherming van de autoriteiten.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS